

Poslední hranice

Kolem se svíjel žár. Horko, takové horko... Na rtech mě zašimral stékající sláný pot, který se perlil na každém kousku mého těla. Letní noci bývají zpravidla teplejší, jelikož i k večeru paprsky zapadlého slunce prosakují člověku do těla, jenže nikdy, *nikdy* nepálí. Nezažirají se do nohou, do rukou, do zad. Nenutí mě křičet bolestí. Nenutí sténat.

Z očí mi vyhrknou horké slzy, dusím se kouřem pronikajícím do plic, kde žhne a žhne. Jako bych hořela uvnitř. Vlastní kůže působí najednou těsně, jak se smrskává blíž ke kostem. Chci se z ní vyplazit jako had, za něhož mě mají. Krk se mi semkne, nedovedu se nadechnout.

Bolest náhle ustupuje, jiskry před mým nosem poskakují a tmavnou.

Celý svět se noří do obsidiánových mračen...

Lucretia nadšeně zvedla ruce k nebi posetému hvězdami a z čisté radosti se zatočila, kolem rtů vrásky od smíchu. Výjimečně si blondaté vlasy nechala rozpuštěné, takže jí neúhledně spadaly k bokům a vítr jimi divoce trhal na stranu. Na kopci mezi horami byla Lucretia konečně svobodná a divoká jako horské rozpěněné řeky. Tuhle verzi své kamarádky jsem vídávala pouze zřídka, a právě proto byla mou oblíbenou.

Vyberu z proutěného košíku nejméně povadlou pampelišku, abych ji vpletla do rozdělaného věnce. „Jestli chceš, klidně jdi napřed. Donesu ti ho,“ zavolám na kamarádku, která již je ztracená mezi hejnem poskakujících světlušek. Dokonce i příroda se přišla podívat blíž na Velký oheň.

„Slyšíš to? Už začínají hrát.“ Luci si vytáhne sukni nad kolena a naznačí kousek valčíku. Zaposlouchám se do ticha noci, jež na první dojem narušuje pouze cvrččí kvarteto. Skutečně ale sem tam zazní z vršku hory i táhlý sten houslí. „Nemohu se dočkat, až budu tančit!“ pokračuje rozjařeně kamarádka. „Slib, že neodejdeme, dokud nad ránem nespadne rosa. Chci mít bosá chodidla pokrytá drobnými kapkami měsíce.“

„Hm... jo, slibuju,“ zamumlám soustředíce se na pletení.

„Vážně?“

„Tvůj papá bude šílet, ne můj, Vaše Jasnosti.“ Úspěšně zauzluji luční trávu a spokojeně si svou práci prohlédnu. Mohl by být trochu kulatější, alespoň bude na hlavě lépe držet. „Mám hotovo.“

Lucretia udělá posměšné pukrle, abych jí svůj výtvar sama vložila na její královskou hlavu. „Ó, služko, skutečně toto jest jediná koruna hodná čarodějnice,“ vtipkuje, ale za těmi slovy je cítit osten zranitelnosti. Kdyby se kdokoliv dozvěděl, že sherská princezna vládne „Satanovou“ mocí, ani její titul by ji neochránil před hranicí.

Narazím tedy Luci pampeliškový věneček prosázený lučními zvonky naschvál nakřivo. „Nikdo se tvé tajemství nedozví, vezmu si ho do hrobu,“ ujistím ji. „Přisahám na svého posmrtného průvodce.“

Vážnost slov donutí Luci odložit humor. Rty semkne zamyšleně do strohé linky, čímž náhle připomíná svou přísnou matku. I s květinovým diadémem v sobě nezapřela královskou krev. „Vážím si toho, Kerstin, děkuji,“ zašeptá a vezme mě za ruku. „Máš však ještě jeden slib, který musíš splnit,“ usměje se. „Tak pojď nebo se rozední dřív, než vylezeme nahoru.“

O nejkratší noci se každoročně koná na hoře Blåkulla slavnost Litha. Věřící mají za to, že se sem slítáme na košťatech, rohatých kozlech a křepčíme nahé společně s ďáblem. Naše slavnosti jsou sice divoké, ale pověry, které o sabatu kolují, přehánění. Při obřadu pouze oslavujeme život a prosíme bohyně, aby požehnaly bylinám, které vhodíme do Velkého ohně. Tančíme, pijeme, zpíváme jako obyčejní smrtelníci, zatímco země pod našima bosýma nohama se sytí magií.

K ránu si každý nabere z posvátného ohniště popel spálených bylin, jenž mu musí vystačit ke kouzlení do příštího sabatu.

Noc strávíme v obklopení mladých žen poskakujících v kruhu kolem ohně, zatímco stařenky nám k tomu hrají. Luci pustí mou ruku jenom jednou, když se rozběhne k plamenům šlehajícím k temné obloze a proskočí jimi jako laň. Opona

jisker se vznese do večerního chladu, kde chvíli tančí spolu s rejem hmyzích světélek, než jejich oranžové duše uhasnou.

Někdy při třetí hodině ranní mě rozbolí koleno, a když si jdu sednout, kamarádka mě zcela samovolně následuje, v ruce placatku vína. „Kerstin, Kerstin, za rok budeš klečat na kameni s harfou pod bradou,“ utahuje si ze mě přiopile.

Seberu jí čutoru a sama se z ní napiji. Vzápětí však veškerou tekutinu vyplivnu, chutná odporně zkaženě. „Ty máš co vykládat,“ zakašlu a otru si rudé kapky z koutků úst. „Za měsíc budeš něčí ženou.“

„Pff, možná budu Karlovou ženou, ale nikdy, *nikdy* nebude mít moji lásku.“ Plácne sebou na kámen. „Můj muž by měl mít smysl pro humor, měl by...“

Postrčím ji na bok, abych si sedla vedle ní. „Je ti dvacet čtyři, buď vděčná, že neskončíš na ocet, princezno.“

„Ty jsi jen o čtyři roky mladší! Také máš dobrý šlechtický titul i velké pozemky. Proč vlastně nejsi sama vdaná? Chceš skončit jako stará panna?“ popíchne mě. Nekompromisně mi pití sebere. „Vlastně tohle bych ti ani neměla dávat.“

„Nejsem vdaná, protože mužský jsou tupý, otravný a myslí jen na svatební noc. Fuj,“ odplivnu si do trávy. „A víno si klidně nech, nechutná mi.“

Lucretia nad mou vybíravostí ohrne nos a znovu se pořádně napije. „Dostala jsem ho od Karla.“ Povzdechne si. „Víš co...“ protáhne pomalu se zamyšleným pohledem upřeným do ohně. „Přála bych ti, aby ses zamilovala do nějakého skvělého chlapa, který bude stejný mezek hubatý jako ty.“ Sundá si věneček, narovná pár prohnutých kvítků a pak prudce vstane, až z otevřené čutory vycákne krvavé víno. „Jo, přesně to je ono! Podrž,“ vrazí mi flašku a rozběhne se k ohni.

Na moment zaraženě hledím na nádobu v dlaních, než zvednu pohled ke kamarádce, která nyní drží věnec nad hlavou. Oči semknuté, drmolí v tlumené hatmatilce zaříkadel. Zaslechnu pouze slova jako láska... čas... a... najednou Lucretia věnec hodí do plamenů.

„Hej!“ vyjeknu. „Pracovala jsem na něm –“

Luci se zakření. „Neboj, obětovala jsem ho bohyni, jistě tvou práci ocení. A snad mě vyslyší.“

Překvapeně zamrkám. „To jsi neudělala!“

Neodpoví. Místo toho znovu popadne alkohol, načež se odporoučí k tanci.

Probudím se rozlámaná v měkké posteli u nás na panství. Lucretii jsem nad ránem ve značně zuboženém stavu dovedla k branám zámku, kde mě odehnala s tím, že do vlastních komnat trefí bez pomoci.

Do hlavní síně se dobelhám v téže bílé košili jako včera, tmavé vlasy mi neučesané trčí od hlavy a u boku se houpe nový váček s popelem vonícím po třezalkách, pelyňku, mateřídoušce a možná trochu po pampeliškách. Už se těším na prostřený stůl, nutně potřebuju ochutnat teplé křupavé pečivo donesené přímo z kuchyně. Téměř padám hlady a žízni, jenže u hlavní tabule mě nečeká jídlo.

V čele sedí na polstrovaném křesle má matka, jejíž pochmurný výraz neznačí nic hezkého. Určitě se jenom zlobí, že jsem se vrátila pozdě.

„Dobré ráno,“ pokynu jí slušně, jenže ona mi místo odpovědi vrátí strohé oznámení.

„Princezna Gyllenhielm je mrtvá.“ Ta slova jsou pronesená bez emocí. Jsou suchá, chutnají na jazyku jako hlína. Rdousí jako lano.

„Ne, ještě ráno jsem ji viděla.“

„Máme odpoledne, Kerstin. Spala jsi dlouho. Lucretia zemřela dneska během oběda.“

Z koutků očí mi stečou slané slzy. „Jak... Kdo?“ Ruce se mi zkroutí v pěsti, do těla se mi vkrádá třas. Kdyby mi to řekl kdokoliv jiný, rozkřičela bych se, že to není pravda, jenomže matka si zakládá na upřímnosti. Nelhala by mi. Přesto ta myšlenka je tak zdrcující...

„Její snoubenec obvinil tebe.“

„Mě?“

„Obvinil tě z čarodějnictví.“

Krčím se v kodrcavém povoze, taženém dvěma voly, schovaná pod plachtou, na sobě stále ušmudlanou košili z oslavy slunovratu. Potichu vzlykám do skromně sbalené mošny. Snažím se poskládat si to v hlavě, ale Lucretia byla příliš mladá, navíc ji netrápily žádné nemoci. Někdo za tím musel být, někdo se jí chtěl zbavit, ale proč?

Vykouknu z úkrytu na ubíhající cestu. Už jsme docela blízko lesa, takže se vyškrábu na kraj vozu a ve vhodnou chvíli nepozorovaně vyskočím. Ženská část naší rodiny si po generace předává čarodějnické dědictví. Již moje praprababička pochopila, jak nebezpečný život pro nás může být, a proto nechala postavit uprostřed lesa mimo panství malou chalupu. Prostý příbytek zapadající do řady poddanských domků, kam se dalo v nouzi ukrýt.

Přestože máma naše nadání nemá, o mých schopnostech odjakživa věděla. Neváhala mě sem proto poslat, aby svou jedinou dceru uchránila před blížící se gardou. Nevím, jakou výmluvu pro mou nepřítomnost vymyslí, nejspíš na tom nezáleží.

Na hranici čerstvě rozkvetlé louky a potemnělého háje stojí cedule s oznámením: *Vyvarujte se, zde bdí duše Satanova!!!* Nebetyčná lež, která byla součástí babiččina maskování. Jaká to brilantní žena, zrovna jako Lucretia.

Vkročím do lesa s vědomím, že nevím, kdy jej opustím. A zda vůbec se vymotám ze spleťtých kořenů, v nichž jsem se právě ocitla.

Domek najdu v žalostném rozkladu. Střechou dovnitř zatéká, postel pokrývá hustá peřina prachu a záclonky museli tkát pavouci několik let. Hrnce nahlodává rez, nádobí olepené kousky jídla se kupí v dřezu. Na stole sedí veverka. Veverka? Zůstaneme na sebe s tím stvořením koukat.

„No, holka, ode dneška tady bydlíme spolu.“ Zrzečka si nad oznámením packou nezaujatě otře fousky. Očividně jí lidská přítomnost nevadí. Ber to pozitivně, Kerstin! Aspoň nebudeš uprostřed temného lesa úplně sama, opuštěná... bez Luci.

Podrážkou přejedu po dřevěné podlaze, čímž nahrnu kupu smetí na hromadu. Posléze na jakž takž čistou zem hodím těžký vak, abych se konečně zbavila nějaké váhy na bedrech. Stejně jsou nejtěžší břemena oku neviditelná. „Chtělo by to uklidit, nemyslíš?“ nadhodím návrh novému nájemníkovi, který se dál zaobírá hygienou svého chundelatého kožichu.

Pomalu sáhnu do pytlíku s čerstvým popelem a pustím se do úklidu. Za chvíli z domu létají švábi hlavním vchodem.

Po první náročné noci strávené napůl bděním se cítím rozlámaná. Naštěstí nemusím vylézt z postele a klidně v ní mohu zůstat ležet navěky. Nechat čas kolem plynout, dokud smutek neotupí natolik, abych vstala. Zabořím nos hlouběji do polštáře. Péřová duchna se ukázala velmi přívětivým místem na schovávání před ranním světlem.

Klidně oddechuju, zatímco venku slaví ptáci.

Melodie zpěvu se nesourodě line skrz skuliny v okenicích, a každým výkřikem ptačích plic se mi zdá odpornější. Nenávidím jejich křepčení, neustálé štěbetání, kakofonii, pištění, chaos, děs...

Zařvu a mrsknu nejbližší věci po skle, za nímž se krčí sýkorky. Jakmile mohutný polštář zasáhne průhlednou tabulku, nebozí drobní okřídlenці se překotně rozprchnou.

Supím jako býk, zatímco se ženu ze svého pohodlného hnízda k oknu, které silou rozrazím. „Držte zobák!“ Přichytím si padající peřinu na ramenou. „Leťte pryč!“ Rukou máchnu po otravných vrabcích shromažďujících se na větvičkách blízko vzrostlých lísek. Ty stromky vytrhnu i s kořeny.

„Řekla jsem...“ Za plotem se mezi kmeny statných dubů mihne ruka a já vyděšeně klopýtnu vzad. Z toho důvodu celý les volal na poplach, do jeho srdce pronikl cizinec.

Na okenní římsu dosedne tmavě opeřená kavka. „Pomoc.“

„Cože?“

Nakloní hlavu, otevře zobák a z něj vyklouzne zase jenom zlomené: „Pomoc.“ Není to její hlas, musela bych sáhnout po popelu, abych jí rozuměla. Takže... Pohled mi sklouzne zpátky k místu, kudy před chvílí někdo prošel.

Se zaklením vyběhnu z domu, zakopáváje o vlastní nohy.

Netuším ani, kam mířím. Bez dechu zkouším volat, zda mě ještě ztracený uslyší, když tu... „Pomoc, pomoc.“ Sípání umírajícího. Málem bych ho přehlédla. Mezi tlustými kořeny stříbrného buku leží zakrvácený muž, jehož rysy jsou schované pod železnou maskou rytíře. Padnu k němu na kolena a třesoucíma se rukama se natáhnu po promáčklé helmě. Skrz škvíry pro oči na mě hledí pár zastřených nebesky modrých duhovek. Zarazím se, protože jakmile vidím ty oči... vím, že ho nemohu nechat umřít.

Svou druhou noc na chatě klimbám na vrzajícím křesle, zatímco v měkké posteli odpočívá cizí muž. Za pasem se mi houpe váček, v němž se na dně nekrčí ani zrnko, ale nelituju toho. Teď potřebuju jenom, aby se probudil.

Zrovna když pomalu upadám do toužebného spánku, ozve se z peřin nenápadné šustění následované sténáním. Tiše vstanu a nakloním se nad spícího vojáka. Husté světlé vlasy se lepí na zpocené čelo, dlouhé řasy se mu třepotavě chvějí jako motýlí křídla v letu. Po hrozivé ráně na spánku zbyla pouhá tmavá modřina. Vezmu za kraj peřiny s úmyslem zkontrolovat ostatní zranění, jenže vtom mě za zápěstí chytne pevná mužská ruka. Vykřiknu a škubnu sebou, ale stisk mozolnatých prstů nepovolí. Trhnu hlavou k do široka rozevřeným pomněnkovým očím. „Kdo jsi? Kde jsem?“ hlas má ochraptělý, nikoliv však slabý.

„Pust’“, vyhrknu, ovšem jako by neslyšel, přestože se mi dívá zpříma do tváře.

„Jak to že –“ Zrakem přejede po místnosti, načež se vrátí zpátky ke mně. „Ty jsi čarodějnice“, vydechne udiveně a tentokrát, když se mu pokusím vymanit, povolí.

Promnu si zčervenalé zápěstí mezi prsty. „Co mě prozradilo?“ zamumlám uštěpačně, přestože bych se měla bát. Ví, co jsem zač. Je hrozbou. Mladík však nekřičí, pozoruje mě se zájmem, duhovky lesklé jako dítě, které objevilo duhu.

„Žiju.“ Nevěřicně vztáhne prsty k poraněné hlavě. „Neměl bych.“

„Nenuť mě litovat. A neopovažuj se,“ zatlačím ho do ramen, jakmile se pokusí posadit. „Vyplýtvala jsem na tebe všechny zásoby, takže jestli se zabiješ vlastní blbostí, dost mě naštveš.“

Navzdory příkazu se vyškrábe do sedu a zády se ztěžka opře o rám postele. „Magie funguje jako mouka? Schováváš si ji v pytlech?“ zasměje se, avšak pobavení se rychle změní v bolestné kašlání. Přiskočím k němu, jako bych snad mohla pomoci, avšak mé znalosti léčitelství skončily u bylinkového čaje. I utažení obvazů mi trvalo bezmála půl hodiny.

„Kdybys poslechl,“ zahartusím. „Naprasklou lebku spravím, co je uvnitř... úplně ne.“

Rytíř popadne dech a na rty se mu vrátí polovičatý úšklebek. „V hlavě jsem to neměl v pořádku nikdy.“

Poposednu si na místě. „Kdo jsi?“

„Lindorm Persson, rytíř, pocházím z Osaby, to je území na severozápadních hranicích.“ Na pohledné tváři se mu rozlije zasněný výraz, jak vzpomíná na svůj kraj. O Osabě jsem slyšela. Jedná se o nemalé údolí mezi horami, plné koz a ovčí pasoucích se na barevných stráních. Tamější obyvatelé žijí napůl odříznutí od zbytku království, což vysvětluje, proč mě Lindorm Persson ještě nežene na hranici. „A ty?“

Zamrkám. „Jsem čarodějnice.“

„Ano, jak se ale jmenuješ?“

Zaváhám. Neměla bych mu to říkat... „Kerstin.“

Lindorm se uzdravuje rychle. Postupně začne znovu chodit, občas si musí sednout, když ho rozbolí hlava, avšak za týden se dokonce podívá nakrátko ven. Čekám, že jakmile mu bude líp, vypraví se na cestu domů, jenže jedinkrát se

nezmíní o ženě anebo návratu. V životě jsem nepoznala zvědavějšího chlapa, pořád se vyptává. Na magii, na naše rodinné panství... Dokonce i na mě. Každou informaci páčí klidně několik hodin, a vždycky má zvrácené potěšení, když se nakonec poddám jeho nátlaku.

„A dost, pořád mluvím jenom já!“

Zasměje se, a ukradne mi z košíku několik borůvek. Přežíváme ze dne na den na jahodách, ostružinách, houbách a příležitostně, pokud Lindorm něco uloví, máme i zvěřinu. Uvažovala jsem, jestli ho nepožádat, aby zaskočil do města nakoupit... „Tak se ptej. Jsem jako otevřená kniha, Kerstin.“

Sama si naberu hrst modrých bobulí a pár si jich vložím do úst. „Proč jsi ještě neodešel?“

Lindorm se zarazí, než váhavě přizná: „Vyhnali mě. Neuposlechl jsem rozkaz.“ Pokrčí bezelstně ztuhlými rameny. Napjatě se otočí zády a jme se dál obírat keříky, aby vynahradil, co snědl. Nedovedu se však přimět udělat to samé. Zůstanu na něj podmračeně koukat, jelikož to jistě není celý příběh. Zprudka se postaví, až zavravorá. „Hm, nechceš... nechceš se už vrátit? Začíná mi trochu tepat v temeni. Raději bych...“ Skoro bych si myslela, že se snaží před mým pohledem schovat.

„Jaký rozkaz?“ Lindorm zatne čelist, zhluboka se nadechne. Nechce mi to říct. Zmocní se mě nepříjemná předtucha. „Jaký. Rozkaz?“ naléhám.

„Požadovali, abych upálil vlastní matku.“ Udiveně zmlknu. V jindy krásných očích má bolest, kterou nelze zhojit kouzlem. Tentokrát zrakem neuhýbá, hledíme si zpříma do tváře. Víím, co asi vidí a na co myslí... Jsem čarodějka, taky by mu přikázali mě zabít. „Odmítl jsem,“ zašeptá, „a vidíš, jak jsem dopadl. Popravdě nemám kam jít.“

Nejistě promnu mezi prsty potřísněnými modrofialovými skvrnami poslední kousky lesního ovoce. „No, klidně můžeš zůstat se mnou,“ zkusím napodobit jeho polovičatý úsměv, jenže mi chybí stejné roztomilé d'olíčky.

Skloní se a z dlaně mi sebere největší borůvku. Nadechnu se k protestu, avšak zaskočí mě, když mi ji vtiskne mezi rozevřené rty. „Promyslím to.“

Skrývat se nemůžu věčně, jsem si toho bolestně vědomá. Samotná bych se v polorozpadajícím domě dávno zbláznila. Jenže on zůstal se mnou. Spolu jsme přečkali chladnou zimu, jarní tání ledů, letní blýskavice i podzimní vichry. Koloběh roku, který v jeho společnosti ubíhal rychleji než voda po stráních. Tadyhle opravil střechu, támhle zase z města dotáhl kupu brambor.

Zamilovala jsem si to. Jeho nezávazné laškování, tvrdohlavou vytrvalost, všechny jeho nálady. Zamilovala jsem si ho a nějak... nějak on mé poblouznění opětoval. Takhle uprostřed lesů se zrodila malá líbezná chaloupka, s ještě menší milující rodinou. Cokoliv jsem k němu cítila, se ještě zdvojnásobilo, když jsem na svět přivedla naši dceru.

Vlázky pšeničného zlata, oči hluboké laní hnědi...

Pro ni bych riskovala cokoliv. Pro ně oba.

Blíží se opět slavnost Litha. Kožený váček se mi již dva roky houpá u pasu zcela prázdný. Ze strachu jsem na sabat nevyrazila. Co kdyby se mi něco stalo? Zvládl by se Lindorm postarat o malou? Letos poprvé si troufnu obléct se do jednoduchých bílých šatů. Loňská zima byla velice mrazivá a proroci zvěstují ještě krutější časy, bojím se, že bez magie tentokrát nepřežijeme.

Vím, že Lindorm by mi nedovolil jít, takže mu výpravu zatajím. Vyplížím se z domu, na rozloučenou ještě jeho i malou políbím na čelo s příslibem, že se ráno vrátím.

Riskuju prozrazení pro *muže*. Kdysi bych sama sebou opovrhla, jenže on není jen tak někdo. A nikdy nebyl. Je poslední Lucretiino kouzlo. Přála si pro mě lásku a hned poprvé jsem ji v něm viděla. Viděla jsem blondátého muže s batoletem v náručí, své ruce, jak svírají ty jeho. Neriskuji pro něj, dnes riskuji pro naši budoucnost.

Toho večera se však všechno pokazí.

Na hoře mě nepřivítá harfa, bujaré tance ani neplane Velký oheň. Kamenný kruh, kde by měly posedávat houslistky, zeje prázdnotou, uprostřed se krčí černá chladná ohořelá dřeva z vatry a na stromě je přibitá hřebíkem do hladké kůry

církevní vyhláška. „*At' jest známo, že hora byla očištěna ode všeho zla!*“ S hrůzou si zakryju ústa v němém výkřiku. Padnu do studené trávy, jelikož kolena mě najednou neunesou. Všechny ty ženy, babičky, matky, holčičky... Nebyla to vatra... Uprostřed stála obrovská dřevěná hranice.

Brečím, svět se mi rozmazává, a tak zcela přeslechnu lomoz dvou vojáků šplhajících se do kopce. Měla jsem dávat pozor, vypařit se, jakmile mrtvolné ticho protnul cinkot zbraní. Byla jsem hloupá.

„Kdo je tam?!“

„Gabrieli, žena! Měli pravdu, že jsme je nechtyli všechny!“

Vyjeknu a vyskočím na nohy, abych se pokusila uniknout, schovat se ve skalách. Do bosých nohou mě řezou ostré kamínky, jak utíkám. Zaženou mě ovšem do pasti na kraj strže. Než se stihnu vrhnout dolů v bláhové touze zachránit se před pochodněmi, které pálí na kůži, a kovem, jenž řeže skrz maso, chytí mě jeden z ozbrojenců pevným stiskem za zápěstí. Oba jsou statní jako hora, tváře schované za železnými přilbicemi.

Nemám proti nim šanci.

Privázali mě za ruce ke kůlu, vysvlékli do spodničky a zavřeli do provlhlé kobky. V ústech mě dusí zmuchlaný kus látky. Ve vedlejší cele za mřížemi pláče pětiletá holka, naproti se krčí vzdorovitě mlčící stařena. Všechny jsme byly osočené z čarodějnictví. A všechny nás potrestají, jak si Bůh přeje.

Třetího dne ráno se před celou objeví známá tvář. Je to princ Karel, za něhož se měla provdat Luci. Netuším, jak se doslechl o mém chycení, avšak je mi jasné, proč přišel. Vysmát se mi.

Jsem hladová, v krku mě dře sucho, chybí mi voda a mysl nemám zdaleka čistou. Pronásleduje mě vina, obavy a strach. Strach o mou dceru, o mého muže...

Karel chtivě sjede ledovými očima po mé téměř nahé postavě. Nejspíš se mu líbí, co vidí, jelikož si nechutně popotáhne opasek kalhot, zatímco mi čumí na prsa. Navaluje se mi z pomyslení, že takového slizouna měla málem Luci

za manžela. Chci mu plivnout do obličeje, protestovat a bránit se. Nemám jak. Takže si alespoň představuji, že na Karlově místě stojí jiný muž s nebesky modrými duhovkami, které na mě však shlížejí s úctou a obdivem. Snažím se překroutit realitu.

„Musel jsem čekat teda hodně dlouho. Kdepak ses schovávala, Kerstin?“ Popojde dopředu, ruku opatrně natáhne skrz mříž, aby se dotkl mých vlasů. „Proč vy čarodějky nemůžete být jenom seschlé baby?“ Odvrátím zrak od podlého úšklebku na princově tváři. Měli mi zacpat kromě úst také uši! „Škoda takové krásy. Satan si teda umí vybrat nejlepší kousky z chovu. Ty i Lucretia.“ Trhnu sebou a vykulím oči. „Ano, princezny je mi obzvlášť líto. Ještěže má král další dcery.“

„Jak?“ zahuhlám do roubíku a on mi rozumí.

„Jak jsem to zjistil? Nebyly jste dost opatrné. Nachytal jsem vás, jak v zahradě léčíte králíka. Roztomilé, člověk by si řekl, že ve vašich nečistých duších zůstalo nějaké dobro. Každopádně čarodějníci jsem si přece vzít nemohl.“ To víno, vybavím si zamlženou vzpomínku na jeho odpornou pachut'. Proto chutnalo kysle, otrávil ho. „Těším se, až tě uvidím hořet.“

Postaví mě ke sloupu. Již se slehla noc. Nikdo nedorazí mě zachránit. Kolem nohou se postupně vrší klacky, sláma a klestí. Na náměstí se shlukují lidé, aby se na mě podívali. Nikde nevidím svou matku. Tak dlouho jsem ji neviděla... Měla by tady být, pokud se neukáže, hrozí, že ji popraví za neposlušnost. Je to sobecké, ale modlím se k bohyni, ať stihne dorazit. Potřebuju jí říct o své malé holčičce. O muži, který bude potřebovat veškerou možnou pomoc, aby se o ni dokázal beze mě postarat.

Snažím se vyplivnout slinami prosáklou látku z pusy.

Na lících ucítím potůčky slaných slz.

Kněz řeční.

Zvedá nad hlavu zapálené koště.

Bez varování ho hodí na kupu suché trávy.

Ta chytí v průběhu okamžiku a mně se do očí vyvalí mračna šedého dýmu. Štiplavé slzy mě oslepují. Ječím do roubíku jako smyslů zbavená, ovšem zvuk unikající skrz není ničím víc než jen nesrozumitelným tlumeným chrčením bolesti.

Plameny šlehají výš, nashromážděné dříví na podpal zachvacuje žár.

Náhle mi roubík vypadne z pusy, jak se přepálí provaz, který ho držel a nad vesnicí se rozezní řev neuchopitelné agónie. Zakloním hlavu k černému nebi.

Kůže se mění v uhel. Prsty na nohou, kotníky, kolena... Necítím.

Na nebi mezi jiskrami rozeznám drobné světlušky. Tančí kolem poletujících uhlíků, dokud nevyhasnou do temnoty. Můj život mi proklouzává mezi zčernalými prsty, stejně jako jiskry unikají ohni, můj život vyhasíná.

Je Svatojánská noc a za všechno může jeden pampeliškový věneček.

Na hranici umírá poslední čarodějnice.

I když možná někde v temném lese...